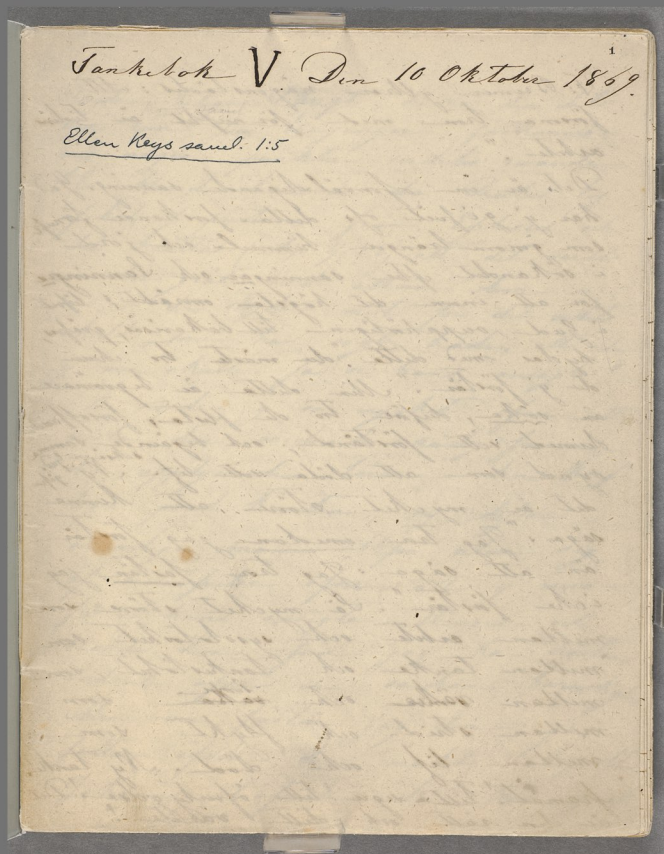

Key, Ellen

Tankebok.

Handschrift L 41:1:5

Tillkomstår 1869

Digitaliserad år 2015

National Library
of Sweden

Tankebok V. Den 10 Oktober 1869 ¹

Ellen Keys samel. 1:5

F. Bremer yttar någens tacks: "Allt försomars tron med förnuftet är tidens arbete."

Det är en öfverväldigande sanning. Gud har y' gifvit oss detta förkände förnuft som genom tränga himmel och jord i sökandet efter sanningar och Sanningar för att inom det högsta området i lifet i Gud, oupphörligen tillbakavisas, grävas, skjutas med detta "du måste tro" sken du y' förstår." Men detta är begripligare än söka, därför tro de flösta, försöfande skedd sitt förstånd, och begärande ^{samma} synd som att döda sitt lif. ^{skäpn. Gud.} Men gifva det är mycket större att kunna säga: "Jag tror medan jag förstår" än att säga: "Jag tror fastän jag icke förstår". Så mycket större som mellan arbete och sysselsättning som mellan tanke och tankeslöhet, som mellan väkna och ^{löp} vaka som mellan strid och flykt som mellan lif och död. Men tanken framåt! Till säga: till öfvertygelse! Det är din rätt och ditt värde!

I den heliga Skrift, d. v. s. den del
som rör Jesu lärjungar, förekomma
mig några punkter särskilds rörande.
En bland dem är då Paulus Tog
afsked af presterna från Ephesus och
det berättas (Ap. G. 20) att "det vardt
~~en~~ stor gråt med allom dem
de söjde mist för det oöfver-
skuld, som han sagt hade, att de
g. mer skulle få se hans ansigte".

De söjde g. så mycket öfver att
mista den värderade räddgiffaren
den upplysande läraren den kraf-
tige predikanten; ny delfa
allvarlige män blifvo utom sig
af bedröfelse öfver att g. mera
få se hans ansigte. Mången och
bland dem öfver jag ha' nästan
undrat öfver en sådan barnslighet.
Men nu förstår jag den; jag
fattar öfver den makt Aposteln
Johannes utöfvarde då han gick

ut i bergs bygden för att (som legenden
 berättar) söka en lärjunge som
 förenat sig med bergets röfvar. Då
 den unge mannen fick se hans
 antlete på långt håll sprang
 han emot Aposteln nedföll för
 hans fötter, bekände under tårar
 sina synder och sin straffvärdhet
 men bad blott att ej blifva
 utstött från hans kärlek; Sedan
 dröjde Johannes flera dagar bland
 de oildade röfvarne menisklighetens
 utskum; alla lysnade de med
 kärlek till hans ord och ingen
 krökte ett hår på hans hufvud.

Och det som gjorde dessa mäns
 makt det var den förklaring som
 var utgjuten öfver deras antlet
 och som kom af den inmostigaste
 gemenskap med Frälsaren; som
 kommo dem att se ut som om

Se sett himmelen öppen och som
 gaf deras blick en sådan Guds-
 kraft. Deras eget jag fanns knappast,
 kärlek till Gud och med-
 menniskor styrde dem helt; den
 dref den äldsttänne Johannes
 i templet där han så länge
 han kunde tala med innerlig
 och genomträngande öfvertygelse
 ykade på som summan af
 all helighet. "Härbarn älska
 hvarandra".

Nu kan jag också förstå den kärlekens
 makt som ^{ohälsfulla reformatorn} somliga historiska personer
 (Stuartarne ^{1:ca}) utöfvat, så att deras
 anhängare vägot lif och välfärd
 för deras sak, ansett sig belönade
 med ett leende, ansett sig lyckliga
 att få dö för dem, och om deras
 afgyrdade ^{eller anförare} herrskare ändock duktat
 under (som Maria Stuart Carl 1 m. fl.)
 kapa de olyckliga ^{dem} (som martyrer) deras
 quartetens kap som utiker och deras

minne har lefvt i generationer af varmt
klappande hjerta.

Biskop Bring har tydlig-gjort allt detta.
Jag skulle kunna göra allt sådant
för honom.

Han stod afsondrad från alla utan
att med vilja skilja sig från
någon, en slags gloria af skönhet
och kärlek, en olika luft krets
mot andra människor — en luft krets
af helighet — omgaf honom.

Man såg på hans öfverjordiska ögon,
att hans tanke försvann från
jorden att den liksom såg himmelen
öppen och att det han såg bredde
förklaring öfver hans ante.

Detta gjorde honom något tafatt och
glömt i de jordiska formerna och
angelägenheterna, men på ett så behag-
ligt sätt att ingen stötte sig derpå.
Märkte han gjell en sådan glömska
så ursäktade han sig, i med ord
men med ett leende — för att
sådant leende kunde man dö.

Den mest barnalika omedvetenheten

sin personliga älskvärdhet, tillika ⁴me
 från varon af all tanke på att
 intaga, gör att han aldrig bemöda
 sig om konversation, artighet eller
 givckhet, han är tillika vänlig
 mot skolärare, som kyrkoherdar,
 gör sig lika litet besvär för den
 ene som andra — men en blick,
 ett ord är nog för att intaga
 den mest förkärade.
 Han tycks deltaga i jordiska
 angelägenheter politisk m.m. blott
 för att förädla dem; han följer
 med sin tid, men af väsendet
 (i af orden) ser man att han
 har sin själ annorstädes, sina
 skatter ofvaneftor. I hans blick i
 hans väsende ligger ett fjirran
 omöjligt att beskriva.
 Han svärfar öfver alla uten att
 trampa på någon, han förhäfver
 sig i men lyftes af sin egen inre
 höghet; hans ansigte kan i sanning
 kallas förklarad: hans älskande
 ande genomskinner det och
 kommer honom att se ut som

solen gjiff, bedoid hvilken alla de
 andra liknade talgkankar. Hans,
 i och för sig, obestriktigt sköna,
 ansigte, destill detta himmelskt
 kärleksstrålende uttryck, hans luttande
 men dock så värdiga gestalt med
 guldkorset glimmande på bröstet,
 gjorde ett så öfvervältigande, så
 i sanning bländande intryck, att
 detaljerna försvagades och det hela
 gjorde ^{ett} intryck: af Guds endast
 Guds och skönhet.

Sanning, enkelhet och skönhet hafva
 aldrig varit uppflösigare förenade med
 tro, hopp och kärlek, aldrig
 barnasinnigt innerligare med manne-
 kraft och andlig storhet.

En fullkomlig gentleman utan att
 offra en tanke derpå emedan det
 är hans natur, är han derom lika
 barnsligt omedveten som om sina
 andra förtäcken; hans kropp tyckes
 nästan redan fjärdligad, själen
 har så utpräglat sitt kungavälde

Jag kan tänka mig honom i
 hemmet - huru all dets prosa
 i vidrör honom, huru alla fel
 gömme sina huvuden vid hans
 åsyn, huru hans närvaro helgar
 alla sinnen, huru små barn
 lita på hans knä, huru ung-
 dommen lutar sitt huvud i
 förtroende till hans bröst - Ty
 huru han har kärleksfulla
 tankar för alla, så ser man
 att han bär sin kärlek åt
 några

g. religion har han kanske ingång
 varit ofördragssam - nu bär han
 hela meniskligheten i kärlek fram
 till Gud, åt honom öfverlåtande
 dommen - Straffa fel kan han
 ännu göra med kraft, men
 man ser att det sker med sorg
 öfver synden, i med vrede mot
 syndaren

Hans predikan är enkel, fläddfri
 "Må Guds sak till vässa mig
 förmänskas" - detta är andan deri
 huru han i säger något derom

Den oärlighet han igen är natur,
 intet bemödande röjes i hans tal
 eller predikar.

De rika ligo i hans närhet; de
 bildade (Pappa L:ca) blifvo inbela
 till baksadagna kände sin under-
 lägsinhet — men barnen de voro
 frimodiga hos honom.

De personer finnas som källa sig
 stolta och som ej kunna bevisa
 vänlighet mot de underlägsna. De
 afskys. Andra nedlåta sig syn-
 bart. Dessa förlöjligas —

Men de hvilka liksom biskopen
 höjas genom sin egen andas
 storhet utan att själfrå vara
 medvetna deraf — de tillbedjas utan
 att tillbedjarna ofta förstå hvad
 de dyrka:

"When one who holds communion with the
 skies
 Has filled his urn where those pure
 Desponds and dwells among waters rise;
 us means Things

"It is as if an angel shook his wings."

Han såg de jordiska Tingen men
de skymde aldrig hans åsyn af
de himmelska det var detta som
gjorde hans Blick - i svärmisk
men fri och lys -

Det intryck han gjorde på mig
var ett som jag i ofta upfart
som är nästan plägsamt i sin
djuphet, som stei an alla själas
strängar (de goda!) så starkt att
de darra som bilden en så
ovan luft krete för själen att den
finna sig ^{nästan} gräfd deri på samma
gång som den andas lätt (d: v. i. i.)
Den onda delen ^{af själen} känner sig gräfd,
den goda frisk och lätt men
så liten) och som slutligen i den
hijdlöseste gråt finner ett uttryck.
Blott 4 gånger har jag upfart detta.
Första gången då jag som litet
barn läste om Jesu lif och död

denne orättvis död under hvars
plågor han bad för sine mördare.
Den stunden glömmes jag aldrig.
Andra gången var då jag (och så
som litet barn) läste om Genovisas
dygga olyckor och kärlek.

Andra 3 gången då jag vid
14 år läste *Thir of Reddyffe*. Den
4 gången var vid *åhörandet of*
Rubinstens spel i vintras, och nu
sednast vid biskop Brings äsyn.
Jag har funnit att det är full-
komligheten — denna själens innerliga
åstundan — ~~hvar~~ närhet så
öfverväldigar mig — En full-
komligare människa (= kristen)
än biskop Bring har jag aldrig
sett. Han tycktes nästan vara
beskrifven i *1. Corinth: 13 Kapitel*, han
var en lifvande bild af en *Johannes*
— så som män tänker sig *Kärlekens*
apostel. —

Djupt i mennisko själen ligger
 fullkornligkrets-längtan som en
 källa. Där någon eller något
 i menskligheten, konsten eller
 naturen (ty jag har ofta känt
 vid allt godt och skönt liknande
 fast mycket mindre känslor)
 öppnar det stilla djupet i själen
 liksom engelen ^{därunder} ~~som~~ nedsteg till
 Bethesda där de dyker andan
 ned i vägen och stiger undan
 och sträckt upp derutur.

God vare lofvad för dessa
 englarbesök!

1875. Man talar om att gräna är englar för
 min del tror jag att dessa mera likna män.
 Jag har åtminstone blott sett Iru andkäten
 som jag tyckt kunna tillhöra englar och
 båda vara män och prästers: Biskop Brage
 och Hammarstens. Och detta är klart: ty för
 det gudomliga rätt genomtråda en mans
 själ bli han så mycket andligare än några
 gräna som hans natur i en större måförmåga.

"J' kunnat icke Gina Gudi och
Mammon." Detta är j' blott en
smaksak en god tycklig lag af Gud.
Den grunder sig på själens väsende
den kan j' rubbas - lika vitt som
någon naturlag. Och dock kämpa
människor hela sitt lif för att
förening dessa ~~ty~~ tjeinst. Och lika
färfärgt är det som att få eld
och vatten att fredligt bo till-
sammans.

Den som arbetar att få rikedom
för att derigenom blifva fri från
småaktighetens onständigheternas, fattig-
domens bojor, den somider just
under arbetet dermed, åt sig en ny
boja - nemligen rikedom.

För att rätt glädja sig åt sitt fädel-
nustands framsteg skall man skilja
på den utveckling som härrör från
och vill understödja nationalfel
utan på den som uppöfrar. Men
befrämjar nationaldygder. I
heller är det framsteg mycket.

värdt som ökar några fås njät-⁸
ningar utan det som befordrar
mångas bergning och Tröfnad. T. ex.

Gud hvilade på 7 Lagen så lunda
att han g. skapade, men uppehöll
dock allt d. v. s. verkade, och
sag till baka på sin skapelse.
Så böi och hvilodagen vara
för oss: en granskningens dag, en
till baka skildanhet på den förfärliga
veckan, en hvil från positivt
arbete, men med verksamhet för
vidmakthållandet af det som är.
Ett onödigt arbete på Söndagen
(räg-körning t. ex.) är g. direkt
synd i och för sig i mitt
tycke. Det är vanligt som

verkar i allt vidare kretsar,
 Länge är efter handlingens begä-
 unde; exemplat af att en gång
 vanvörda Sabbathen som hvilodag
 Och som hvilodag bör Sabbathen
 för kroppens skuld åtminstone
 iakttagas, och innan Söndagen bli
hvilodag kan den ej bli för helgdag
 Jag anser att husbönder snarare
 böra arbeta litt mera på den
 dagen för att kunna sina finare
 hvila.

12 Oktober 1869

9

Jag läsa nu med förjusning Colene
 Robertson och dessa andra försvarare
 af "rationalism" som jag får ansåg
 för illavilliga förvärgare af sanningen
 eller förtäppade vilseförda. Jag delar
 ej i all deras tänkar men deras
anda är den Heliga Anden ej ett
 och som värdan egande lifgivande
 kraft. Men 2 saker måste jag
 påpeka klart för mig innan
 jag får se: jag vill utgå ej blott
 på hvem jag tror utan hur
 före jag tror. Jag vill ej blott
 som för työta alla tvifvel
 med kyrkliga auktoriteter med
 bekännelser, med att man måste
 tro äfven det som strider mot
 förnuftet att allt tvifvel var
 hädelat mot Gud som borde työta
 att man ej kunde tränga in
 i Guds hemligheterna. Dessa 2 saker
 äro I Huru är Kristus Guds son?
 (att han är det tror jag)

Är blott kroppen mencklig jälen
 kelt Gud? Är han Gud son
 i kraft af sin heliga fulla
 mencklig het Men ackadt Änna
 Guds son? Är hans själ mencklig,
 hvare består då hans gudom ifall
 den skall särskiljas. G. i allertänk
 (se skol).

men allmaktens säga kan sig ega
 och ega sken underverken y visa
 det ty dem gjorde lärjungarne efter.
 Aldrig keller han jag tro att var
 lidande och lärande Frälsare person-
 ligen skapade världen och uppehållanden.
 Hvar blir då Gud? en rolle och
 Kristus blir gudomens enda "person"
 och dessutom en bedragare då han
 talar om sin Fader. Hvad
 säger dogmen om en sådan följd
 af dess åsigt?
 "Den som förlorar tron på Kristi gud-
 dom har ännu en Gud i himlen". Kan man
 därför g. tro på båda naturerna i
 Kristo, lät då keller tron på gudomen
 fara.

"Så det i den hans gudom ligger
 att hans vilja är Guds, så människor
 är fri att göra godt eller ondt?
 Så fort teologerna vilja att det
 om Sonen skall keta i orkaped
 i allt lik Gud m. m. så är jag
 i med längre. Bibeln motäger
 det; hjälpa begreppet om Fader
 och Son ligger förut till vara, högre
 ålder, vishet, och kraft hos Fadern

Den andra frågan är: Hur mycket är mänskligt, hur mycket tillfälligt oöfverrättligt i Skriften. Då jag ej kan antaga varje ord som gudomligt, var är gränsen? Hvor är boksäcken, hvor anden?

21 Oktob. Att Evangelierne innehålla
den högsta Sanningen det bevisar
historiens och hjertats förnade vittnes-
börd. Att de ej äro dikterade af
Gud utan skrifna af människor fyllde
af kärlek. Till Sanningen det bevisar
kritiken i sin helhet, misslagen mot-
sägelserna och det rent af fragmenta-
riska skick i hvilket de befinna
sig — Att förfälskningar på 3 st: ytt-
rum utmärka st: o. m. o. Todomena
och her en sådan kunnat ske kan
flera förefinnas.

Men bristerna göra till det väsendtliga
innehållit intet. Om det i kortet
berättas att en person vid namn D:
med fara för sitt lif ur en liten
sjö räddade ett barn som fallit

Men dessa Triफल är y oförenliga
 med frid och kärlek och helgelse
 i Gud genom Jesus — Teologerna
 de ortodoxa skulle säga så, ehuru
 de ^{lägga} på samvete skulle nödgas
 erkänna att y en af dem tänker
 lika om samma dogm, fast
 han uttrycker sina begrepp med
 samma ord, som de andra och
 därför anse sig unlärig — Och om
 ett uttryck skilja sig en hälsning
 från den andras, sådant ropande
 på otro, så mycket vederläggning, så
 mycket teologi! Teologen äiden
 af de okristligaste vetenskaperna
 som finnes — den stöda det lifande
 lifet, de spilla den gudomliga
 kraften i de tomnaste ordstrider,
 utan att dock kunna bringa
 2 människor att tänka fullt lika
 i en enda dogm — Bibeln säga sig y
 själf vara ofelbar och skola vi tucka mellan Bibelns
 och Guds ofelbarhet så skola vi välja den sednare utan
 tvivel (S: o. då bibeln talar om att Gud förhåller sig till oss o. s. v.)

Mig, jag älskar Gud mera, kan
 bättre likna Kristus, ju mera
 jag tänker på dem, äro och om
 tankarne i dogmatiskt hänseende
~~är~~ fullt klara. Jag tror att
 han som gifvit tanken, ansu-
 det ett brott att gräfra den
 äfven om den forskar i hans
 väsende. Jag skilja mig i en
 hars mäs från Gud - jag stutar
 mig i kärlek till honom, väl
 vetande att blott genom att
älska lär man att känna
 och jag vet att han upplåter
 sin dörr för den som klapper
 af nit, i öfverfikenhet. Den triflare
 eller rättare forskare i Guds
 väsende, som vill sanningen är
 hemme 1000 gånger närmre, än
 den som i sina ~~hätte~~ dogmers
 en gång afpassade ~~skad~~ ledband
 fördömer hvar och en som söker
 gå på egen hand och som jublar
 öfver hvarje fall eller steg åt sidan

som ett bevis — i på sökarens svag-
 het utan på vägens falskhet.
 Men Gud bevara mig från
 att bli ofördragssam mot läran
 tro som jag själv uppfattat! Lär
 mig klart se för andra hvad
 jag vill se för mig själv, att
hvarje uppfattning af Kristus är
 berättigad blott den leder till
 hjälpsel. Om jag med min uppfattning
 tror mig lättare kunna
 nå denna hjälpsel, må jag
 för all del akta deras öfvertygelse
 som attraherande söka det samma som
 jag i grunden men med andra
 medel — och att sann trohet mot
 det Guds rike undfått är allt
 hvad Gud begär. Den stora
 hufvudfrågan är du är din tro
 upplyst eller infaldig, och du
 trostlig utan lif du efter
din tro. — Detta är hvad
 teologerna glömma, för sig själva

och i sine omförmor om motstånd
 ståtlla vår kyrkas teologer som
 förbanna G'nell hvar finne man
 hans make i ett heligt lif?
 Teologerna ~~stria~~ tro sig strida för
 sanningen och strida blott för
 sin uppfattning af densamma.
 Ty kämpade de verkligen alla
 för sanningen hvar för sinnes de
 3 kyrkor - den katolska prot-
 stantiska och reformerta förutom
 alla sekter? Och hvarje religion
 dogm-predikant anse sig ha
 ensamt rätt, sålunda förklarad
 de saken på hvilka de andre
 heligt lifva och saligt dö, för
 loger eller mildast: villfarels.

Må skola de lära sig att
 kämpa för Sanningen ej för
 för ~~det~~ ^{det} ~~ut~~ ^{rätta} talandet af de bok-
 stäver och stafelser, som bilda
 hennes namn och som bli olika
 efter hvarje olika människors tämme?

Det finnes 2 slag fördragssamt. den
 ena kommer af köld för sanningen
 den andra af värme; den ena var
 Pitati, den andra Kristi.

Roburion är af mera betydelse för
 dem som kommit till Gud än
 för dem som söka honom. Han
 kallar mindre, upplysa mera.
 Han är Jakobus ^{eller} Petrus snarare än
 Johannes. Han tar föga om
 försoningen, men den är grunden
 från hvilken hans lif verk och
 ord framspringa.

Man måste känna människorna för
 att rätt kunna gagna dem. Därför
 äro goda romaner berättigade, lika
 väl som goda taflor; och skildringar
 som bäda ge af lifet lika njutbar
 så framt de innehålla intet för
 sanning och sedlighet anstötligt.

Människonaturen är mest af allt
 värd att skildra, vare sig det
 sker i färg Gud eller skrift, heter
 denna och roman.

Hvar är gränsen mellan synd och icke
synd? T. a. M. Beyer spelar Chopin
på Söndagen men anses det synd
att samma dag gå på Koncert.

Moster Anna förklarar lyra som synd
men hennes guldkedja sidenklädsniga
m: m: äro de behöfliga.

M. Beyer anses alla romaner som synd
men ser dock på taflor om människor
och deras lif — därför att det ena
(taflor) taga några minuter blott
och det andra (romaner) några timmar
så blir väl i den ena skildringen
af lifvet mera berättigad än den andra.

När man betänker alla mot uppgifter i N. Testamentet alla uttalen, när man betänker att man på en dag kan hinna läsa igenom allt hvad som skrifvits om Jesu 33 åriga lifnad, då insu man att uppgifter om fakta och detaljer ej för någon varit nödvändigt utan blott sanningen om Jesu lif lära och död.

Och i det lilla som ^{äfr} härom säges finnas mera djup än i alla världens böcker. Därför måste man i sanning be åt all den ångslan och stränghet hvormed ordet värnar om läran. Jesus utvalde sina samtyckorn för alla vindar och blott för af dem upplöskade hans lärjungar (Häri kan liknelser i Math. 13 k. och tillämpas) han gaf intet system inga lagar han var ovärdsam i allt hvad form ville säga ty han kände bättre än teologerna sin läras kraft att utan stöd arbeta sig

from att utan skydd ewigt lifa.¹⁵
 Och i de berättelser vi hafva om
 Frälsaren kallar han sig sjelf och
 ontalas han sällan som frälsare
 och offerlam i detta insidiga
 "läsare" uppfattning - Jag se tillika
 mycket af skönhet, snille och
 menlighet, ut af praktisk
 klokhet, grannlaghet för dragamhet
 majestätisk storhet i känslor och
 tankar hög litig itighet för alla former
 natur kärlek, personlig människokärlek
 (hazareus Johannes t:ca) som något
 annat; och i denna åskådning,
 tillika med den af försonaren
 på korset, är han mycket närmare
 mitt hjerta.

"Läsarne" göra Bibeln till en teologisk
 afhandling om syndafall, frälsningens
 plan, profetiorne härom, nådens
 ordning salighetens ordning döden och
 domus. De höra ej den "lifvets friska
 heliga visa som genast tonar den
 saljude ^{för andan} som den orgel ton hvilken

^{för örat}
 susar genom granskogen De klassi-
 ficera Bibeln världen och människorna
 så strängt och begränsat att de
 dermed gjorde sig skyldiga till
 samma misstag som om ex natura
 forskare sade: Det finnes inga in-
 dividuella arter blott släkten, eller
 rättare 4 riken eller åren.

Centrifugal och tangential krafter verka
 inom andars område såsom längtan
 efter fullkomlighet och längtan efter
 ro.

"Kommer till mig" mm. och I skolan
 på 20. Gud lofar aldrig en godtycklig
 belöning som en jordisk far utan belö-
 ningen uppväxer som blomman ur fröet
 d. v. s. den handling eller känsla som
 belönas (Se L. ca. Bergspredikan) Jesus
 lofar här icke tycka icke jordens
 besittning åt de som bära hans och
 utan 20. Denne verk är en
 lika naturlig ytring af sin orsak
 som då en arbetare efter samvets-
 gramt förrättat tungt dagsarbete
 får njuta en sund och lugn sömn.

Bergspredikan där följande talas om tro
 och synd och försöning uti orden
 (fastän de ligga i anden) är ett
 bevis för ~~den~~ obekäfflighet af
 deras förfarande som jemt fingra
 på kristliga lifets rot (= tron)
 för att ge om den lifver och är frisk
 och derigenom hindra dess växt
 Jesus kunnat den i det tygsta djupet
 och talat om dess frukter, dess
 blommar, dess lifsyttningar med ett
 ord. Läsariet skilja sig här på det

skarpaste från Jesus själ. Och
 saken är dock så enkel: Roten =
 tron är det första, den måste
 vara frisk och god; men den är
 ändå mått. Ändamålet är att
 en blommande planta: = kärlek
 till Gud, skall uppkomma; planten
 är ju mera högre än roten fastän
 utsprungen derifrån. Ändamålet
 med blomman åter är frukten: =
 helgelsen, den åter är mera än blomman
 fastän utgången af blomman. Den
 bär i sig, och först i den finner
 man, frön till en ny planta =
 evinneligt lif. Under allt detta
 glömmas och gömmas roten, som
 vakat det hela; efter frukterna
 dömmes det hela slutligen. Detta
 är så stort och dock så enkelt att
 ett barn kan fatta dess mening
 och dock vilja de i. Lärarnes tro
 liknar goda rötter som i få vara i fred
 och därför i blomma; världens minniskornas
 religion liknar pappers blommor nedstuckna
 i jorden. Tron är först, gerningarne högst.

de vilja att tron
 och i blomma
 högre (eller kunna)
 högre rött
 de

Örättvisan mot de fula ^{gvinningar} är gränslöst
 stor. Äro de roade af baks, vordet och
 herraine så hänas de därför; inse
 de att detta g är deras plats och
 söka i en krist lig barmhertighet
 en verkning. Krets så hänas detta.
 Äro de intelligensta och söka inom
 vetenskap men konst något att fylle
 sitt lif med; det hänas värst.

Det berättas att Fröken A. Roskull,
 vinterns firade baldrottning skall lida
 af ett olyckligt tycke för en informatör
 (thvad hon mätte pläget honom med koketten)
 Nu roar hon sig vildt. — I sanning
 de cheganta unga damernas lif,
 likna de ryska folkskolorna;
 de slå ofta in i moll-tonarten
 men sluta alltid med Sans-takt.

På Pappa och jag, Sköttebrand och
 Byas samlade som ett nog också
 6 typer af vår tids och vårt lands
 religion förenade. — Nutidens farisier, saddu-
 s. ier publikaner och essier hade representanter
 bland oss. — Pappa hör till den fria förnekande
 skolan — en af sadduceernas typer — som visserligen
 tror, men ^{blott} det som faller honom begämnt
 och som i lifets arbete och strövan (andra
 glömma sig i lifets nöjen) förlora tanken på
 de ena nödvändiga, på helheten och lifet i
 Gud. Han är religiös i vissa ögonblick af sitt
 lif men ej i hela lifet. — Morbror August är den
 gamla världsliga vanans kristne som har en religion
 som man har en statsform är kändlig och bra
 men ej af någon tanke på Gud — religionen är
 en skyldig höflighet mot Gud som man ända
 har några dunkla begrepp om men som är en
 bisak i det hela. Morbror Ingborg har ej ett närmare
 religiöst lif, hon vill röa sig men tycker att det
 behöfs litet mera än hennes mest bistra. Hon hör
 till denna klass människor som med barmhertighet
 och kundoan för den siste Läsare prästen som är
 på modet O. S. V. vill köpa sig ro att röa sig och
 ett lättat samvete. — Morbror Byar är en af de
 Läsare som antagit alla former och bekännelser men
 intet lif igen i Gud som lifva ett själfiskt lif
 under täckmanteln af Kristi rättfärdighet och
 fördömande alla andra. Morbror Anna är af
 de uppriktiga nitiska Läsarnes afdelning. — Och

och jag — vågar jag räkna mig till den lilla svaga
 hopen af Jesu sanna lärjungar som till bedja
 i anda och sanning och ännu helgelsen för andra
 mäktigt med lifet. ?? Den vacklande Petrus
 och triflande Thomas hade ju en plats bland
 dem?

Mutidens farisier äro statskyrkans anhängare vare
 sig att de äro vordne människor som i tänka utan
 blott roa sig, illa och äro de de själviska, yt-
 liga, fördomsamma lärarne. Padderna äro de
 lärde, bildade, tänkande, samt antogande eller
 förkastande efter behag och som tala vackert om
 Gud och i dier, men lifa ett lif utan honom
 ändå. — De, liksom farisierne äro af många
 grader: från materialister till Colanis anhängare
 (men i efter lifare) liksom farisierne äro från den
 eleganta hofmannen, som känner Gud ungefär som
 Jupiter, men ännu statskyrkan som en nödvändighets
 institution, till den eleganta damen, som på f. m.
 gråter hos Bockow, på gväller skrattar på en maskera.
Essierne äro de stränge, inkränkta men sanna
 och uppriktiga lärarne.

Publikanerna äro de i uppenbar materialism och
 synd och ^{oärlighet} offars verksamhet och likgiltigt lifande
 människorna som alla fördomsamma d. v. s. alla de
 förgående klasserna äro de i äro det minsta verk-
 ligt varmare själva för religionen men lifa ett
 åktadt och sedligt lif.

Och Kristi lärjungar de äro sådana som Colani
 och Robertson och deras efter lifare. Hvor finnas
 de? Hvor finnas de !!

Då Jesus läste de yppersta buden
 sammanband hand det första och
 andra med dessa djupa ord:
 det andra är detta likt. De likna
 hvarandra i viktighet, i känslan sjelf,
 i belöningen för deras uppfyllelse, i
 straffet för deras urakt landande
 i det sammanhang de stå till
 hvarandra och det inflytande de
 i världen utöfva, och slutligen likna
 de hvarandra i följdriktig utveckling
 "Gifven kysaren det kysaren till höra
 och Gudi det Gudi till höra." Med
 dessa ord skildade Jesus stat och kyrka
 "Den tid äro kommit att hvarken på
 detta berg eller i Jerusalem skolin
 i tillbedja Fadren
 Gud är en Ande och de
 honom tillbedja skola tillbedja
 honom i Andan och i sanningen"
 Med dessa ord grundade Jesus fri-
kyrkan. Och i tidernas längd
 skall det bekräftas att hans ord
 icke förgås.

Nattvarden stiftade kelt in kelt vid ett ordentligt gvalts mål. De äto sig mätta af det helgade brödet och drucko sig törstiga af vinet, det gjorde att de kunde första att sä visst som de mot tagit denna föda till sine kroppars underhåll, och den blifvit ett med kroppen sä visst skulle deras själar födas af Kristi blommor och blods offer om de trodde derpå.

Nattvarden var därför en vanlig veckomåltid till Jesu ämianelse till upplifvandet af tron genom påtagliga medel, y för att gifva några gåfvor utan för att förvisa dem som kunde tröskas och oroas sig, att gåfvorna från himlen äro lika verkliga för deras själ, som näringsämnenas deras kropp njuter äro verkliga för deras sinn.

Om nattvarden meddelade syndarnas förlåtelse ovillkörtigt (och ifall brödet och vinet är Jesu blommor och blod så gifva denna synda förlåtelse ovillkörtigt ty Jesus har utan förbehåll sagt: "Hvilken som äter mitt kött och dricker mitt blod kan hafva syndarnas förlåtelse) så kan en otrogen nattvardsgäst.

i beröfvas syndarnas förlåtelse. Är
 det ^{en} så att han får syndarnas
 förlåtelse så synes deraf att nattvarens
ceremoni blott är en form och
 har allt sitt värde som en be-
 kräftelse på kärnsten hvilken redan
 finnes hos nattvarens gästen. De
 bli den en verklig föda, gagnelig
 för de friska (troude) skadlig för
 de sjuka (de dricka och äta sig
 själva dömen = dömen af ett förhärdat
 eller medvetet falskt hjerta.) Eljest
 bli den ~~en~~ ^{en} ~~endergörande~~ ^{en} ~~kan~~.
 Hvad det beträffar att Jesus
 säga att "det är mitt kött, det
 är mitt blod" så bevisar detta
 lika litet att dessa ord äro sådana
 ordagrannat menade, som de han
 säger sig ena gången jag är huden
 andra gången ^{lätt säga} jag är Guds lam; ^{lätt} säga
 efter beräkning uppkäpa dessa
 begrepp hvarandra - Ytterligare
 säga nattvarens orden i ^{alldeles} ~~varn~~ ^{ord}

lydelser hos alla som berättade dem
 och slutligen säga Jesus sjelf att
 bökstafrön är till intet nytta
 (o. alla Luthraner, och Calvinister
 och reformer, och protestanter, som
 hafven mördat, och ännu för-
 bannen hvarandra för en olika
 tydnings af det lilla. Dr. bökstafröna
är " — höra nu detta.!)
 sedan anden ensam.

Vid den första nattvarden satta alla
 till bords. Jesus gaf dem och sade: Taga
 och äta m: m. Gaf och Taga synas
 först motwäga hvarandra men
 är helt enkelt så: han gaf den
 närmaste kaffan och brödet lät
 det sedan gå omkring till de andra
 så hvar och en tog. Således ingen
 egentlig utdelning — brödet och kaffan
 voro i oss välsignade annat genom
 en bordsbön (han tackade;) Deraf
 syna huru genom enkel och fattig
 den första nattvarden var, att

barnungarne dock ej fullt begre-
 den var ej Jesu skuld. Att de
 dock bättre än natidens menni-
 skor begreps den egens af deras
 firande af densamma efter Jesu död.
 Men anses den för något mirakulöst
 mystiskt obegripligt oförenligt med
 förståndet, upprörande för känslan
 som skall efter beredelsen ske i 2
 2 gånger om året - Sannerligen den
 som ej när som helst är beredd
 den blir aldrig ej beredd vid sin
 årliga nattvards gång keller. Skedde
 nattvardsens ceremoni med fisk och
 mjölk istället för att blott vid-
 rörande t. ex. den vore sannoligen
 lika kraftig - Men naturligen
 brukar man både för känslans
 och ordningens skuld helst det
 som Jesus själf inrättat. Men
 om jag tager bröd och vin under
 Jesu åkallande, under Jesu åminnelse
 med hans instiftelseord, så kan jag
 i mitt ensamma rum begå en lika
 helig nattvard som i kyrkan. Att natt-

Men är en ung manliga ärt för
sin fört natt vardag vara lika fullt
troende som efter den samma?
helt säkert.

Kan en slaf hos hedningar ej lika
heligt tåpa för sin tro och dö
för den sorn en som går till

* natt varden 8 gånger om året? Vinstiga

Och att presten ej är en nödvändig
beständs del det är alldeles påtagligt.
Anne en sak: Jesus instiftade nattvarden innan
han dog; således var det Hans egen ärsinnelösa
lika mycket som hans döds som han äyftade
och denne Frälzare som satt lifande i bland dem
tolande om att de skulle äta hans kött "0:8 & 7:
tog aldrig efter orden of Lärjungarne.

14. * Voro de syndare som Jesus till försäkrade synda förlåtelse att
lika vardgästerna?

"Blija de barn osaliga som utan
döptelse dö." ? Mj svara de bästa
prester. Derigenom bevisas att barndop
i är nödvändigt ~~att~~ att dopet är en
bekräftelse på känslor som finnes
och en värdighet som ges men skänkes
i med dopet, det bevisas deraf att
"döptelsen ända kan föspillas."

Kyrkan lär: Vi födas djefvets
barn. Dopet gör oss till Guds barn
gifva syndarnas förlåtelse viigt lif
Barnen skola som späda stagas från
satan; att de i begripa hvad som sker
gä det samma de veta i att de lifa
lika litet som att de tro, men de
göra dock båda delarne. Därför säga
Baptisterna. Jesus döpte ingen barn
det är santt men han tog dem i
sin famn - nä väl hade vi Jesus
här så ginge vi till honom med
barnen och de behöfdes i dop. Men nu
lä i vi i hafva Jesus så döpa vi dem.
Deraf bevisas ju tydligt att om blott
Gau undervänd utan vatten verkar
så kan vatten i hulla behöfvas
och en prest eller annan människas
hand på läggning skulle göra samma

verkan då den gjordes i Jesu namn
 = i hans ställe gällde Jesu hand-
 påläggning som dop så kan man
 i skulld bestrida att ju icke vattent
 är öfverflöd som ett tecken användes dit. ^{helt}
 som ^{för sprung lig} förordnats
 skulle vi återigen vara djufvarens barn
 utan dopet då finns intet som
 lofar att odöpta barn i bli osaliga
 Hvad den "tro" som de små barnen
 ega fast den i synas och fast de
 i veta det (liksom att de i veta
 sig lifva men lifva dock - denna
 äsigt om tron väsende, såsom en
 omedveten naturlag, gifven genom
 dopet, är grund felakt och i sina
 följder upprörande) så bevisa mig
 först att ett odöpt och ett döpt
 barn med samma föräldrar och
 uppfostran förete den minsta
 skillnad i moralisk godhet och
 kristlig tro — sedan skall jag
 tro att ^{Hvarje tros begrepp måste ju implantas hos ett}
 döpt barn ^{såväl som hos ett odöpt, och minsta}
 skymt af ett "gryende tros lif" finnes lika litet ^{och kunniga}
 Med lärarnes äsigt om dopet ^{va} döpta
 begä de ett ^{sammyg} trott som kan hafva ^{odöpta}
 de mest gaste följder för deras ^{barn}
 då de i manader lämna detta ^{met}

odöpt. Huru en mor kan ut hånda
att i en enda timme källa i
sina armar en djefvulens unge och
L:o:m. öfverhaga "satungen" med
omkneigor — det fattar jag j.

Vi bekänna i 3je Artikeln: Jag
tror på den Helige Ande: en helig
allmännelig kyrka, syndarnas förtädel
de dödas uppståndelse och evinneligt
lif —

Denne bekännelse är en motstånd.

Antingen är den helige Ande samma
person (— drag härur personlighetens begrepp
och dess följder) som: "en helig almennelig
kyrka m:m." så att L:es: "wigt
lif" blott är ett annat namn för
honon liksom "Gaus också kallas
"munnskones son o:o:o:o:."

Eller också bekänna vi i 3je
artikeln j: en uten 5 skilda personer
(ty det är en persons bekännelse i
j: i 3 artikeln det säger katolus
och bekännelse skrifte) Och dessa 5

personer äro i. p. k. opersonliga
abstrakta begrepp!

Ogull förnekar undren; gör således
apostlerne till lägnare men förvillar
tillika sitt eget omdöme helt
och hållet derigenom att han
försvarar ap: dermed: att sagor
voro nödvändiga för folken i hans
barndom."

Flod nu först underna beträffar
sä: utvecklas många genom natur-
lagen, okända för hopen och der-
för ansedda som oförnatartiga.
Mindre sker i dag saker motsatta
alla lagar alla konstens regler
lika stora unda som unda Jesus
jordelif, skuru vi ej kalla dem
för under längre utan för under
liga händelser. Ordets släktkap
Talar.

Äta så tror jag ej att Jud stiftar
lagar som inskränka hans makt.
Skutligen: hvilket är värdigare
Jesus och hans apostlar att de

(som Gignell anser) under tron behöfdes
att Jesus så verkligen gjorde de
under dem för oss i längre äro
troargumenter men som voro det
hos de första kristna, än att
"sanningsvittnena" apostlarne skulle
lägga ihop dem, och lätit
sin Mästare framstå i ett
falskt Guds.

De mänskliga bevisena, remnena
i Evangelierne bidraga att Guds
dof. klarare lysa i genoms.
Skulle äfven N. T. böcker vara
skrifna af andra än de nämna-
gäna och vid annan tid än
som uppgifvit (hvilket jag dock
ej kan tro hvad Evangelierne
beträffar) så röja dock hela
dessa anda att män djupt
införklarade med och drifna af
Guds anda skrifvit dem. — Och
mera behöfva vi icke veta
om deras sanning.

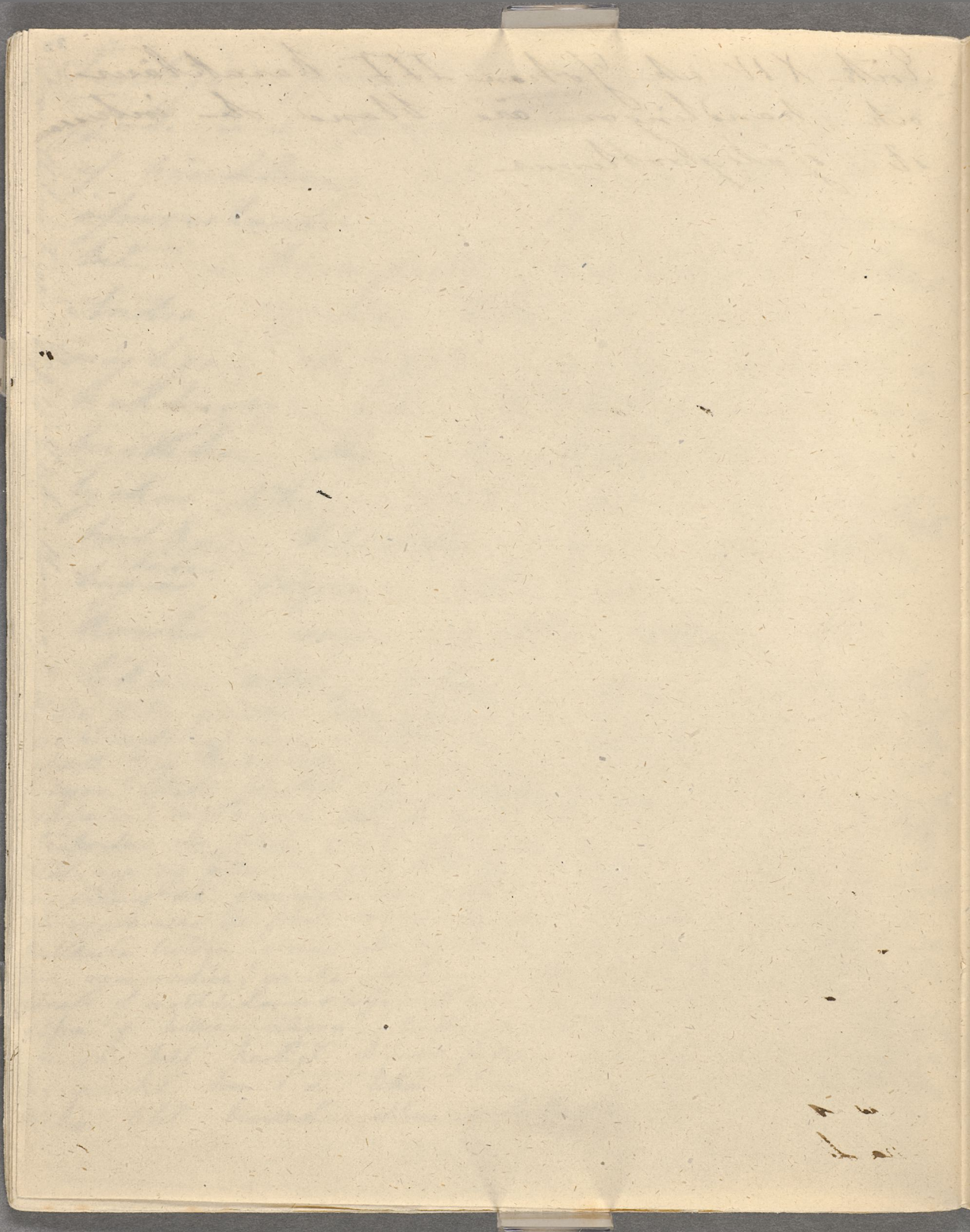
in Selbst. Bickel.

fullvuxen.
 Till de 4 Ex. härstämma från en
 personlig kännedom om Gnos som
 vittne stil och anda helt säkert
 jag erkänner förfalskningar briterias
 motsägelsernas mängd (kritiken kan
 jämföras härvidlag) — jag inser att
 det förkunnade ofta y förstås af
 förkunnarne — men jag tror att
 kritiken skall uppdaga mera
 och mera om den inne boende
 harmonien och sanningen, och att
 guldets skall rivas från tidens
 rost, att vi y blott till andan
 uten och bokstäfven skola erhålla

Somliga personer teckna som Skrivare
 gjorde med pennen i få drag en bild
 af händelser och personer som är
 oförraskande i skärpa i noggrann-
 het i kärnfyllt innehåll och likhet.
 Andra spilla hela ordförråd alla
 möjliga uttryck omsäkringar ut-
 vecklingar och förklaringar på en
 berättelse eller karaktéristik men
 tyckas lika litet som de diletteranta
 hvilka bluddra med alla ^{färg-}läders
 färgar och alla inbärda
 konster, men hvilka vilken bli
 lika allt utom sanna föremål.

De flertalet kvinnor sätta förmåder känsloutbrott i hårdigt
 fasthållande af någon obetydlighet de fått att röra med vilken
 af sitt "jag tyckes så" i vanmäktiga förbannelser eller önske-
 ningar istället för skäl. De uttalade vanligen blott hälften och
 sörja in hälften, och det de säga är på ett svulstigt och högt-
 träpande eller dumt språk, och sedan de så obekvämt in sig och
 blott upp sig falla de ned till den plattaste vardaglighet eller
 en sanning så gammal som gatan. De tala inna de tänkt
 och upprörda de föret redan afgjorda sakerna i samtalen, de
 kallaste bevisen genom att ignorera dem och ge vanligen upp
 som nya idier, gamla sanningar som de fängt i lufta eller
 lärt af motståndarens argumenter. De tala ringa skäl och
 gifva i heller några, källa sig ihärdigt vid en sak, oför-
 ge så helt hastigt dennes förvar för att kosta sig på en
 ny punkt som de lika litet begripa och som de kunna
 lika litet bevisa eller vederlägga.

Erik XIV och Johan III karaktär
och handlingar äro bland de intressan-
te själsproblemur.

Ignell prästär att Joh: Ev: y: är
skrifvet af Joh, och det af följande
skäl:

I. "Att Joh: up: är skrifven af Joh: är
säkert. Men lika säkert är att
dä har han y: skrifvit Ev: ty den
anda af hat och vrede som genomgä-
up: kan y: förenas med Ev: lita anda.
Härpå svarar jag att glödlande
kärlek till samlingen ofta förenas
med hat till lögnen och bittra
ord till dess anhängare, (huru L:na)
och evangelierne tala om att
Joh: ville kalla ut från himlen
öfver syndare på samma gång
som den nämner att Joh: låg
vid Jesu bröst.

II "På öfvens tårer hvarken skrifvätt
eller äskedningsätt med de andra
Ev: Först in sänder jag ^{härpå} att många
likheter finnas. För det andra:
Måne y: just deri låg kumbig-
heten af att Joh: var den som
Jesu älskade deri att Johannis
hade öga för det yärlif, öra och

hjerta sympatki för de läror som
de andra lärjungarne i begreps
och i keller åter gifvo.

Skulle dessa kiseliga läror komma
från en bedragare som antog
Joh: namn, som slaktade underverk
som mälade Joh: som förtädloris
ålskad af Herren för att öka an-
sändit ^{för sin skrift} och som först i 2 eller
3 hand fått de lärdomar öfver
vilka han här "så kiseligt
filosoferar" (intigt & gnelt) !!!

Det litte draget i Joh: Ev: om "den
lärjungen som lag vid Jesu bröst"
i dessa ~~ord~~ kärleks och äminnelse
ord) hela oemotståndliga personliga sanning
ligga ett för mitt hjerta klart
bevis om Joh: Ev: sanning.

Glad gamla T. beträffar så vill
 jag först röra den Prattaren (som
 är den mest lästa delen deras)
 att då hela dess anda är en
 lof och bön anda så skulle
 den (ifall omedelbart ingi ^{Diktad} för
 af Gud) hafva lika litet värde
 som den ursäkt, bin eller
 lyckönskan man förtäpar ett barn
 Dermed sedd från den ^{myndpunkt}
 ten att skaldgäfvon är en
 Guds skänk och att ett fromt
 hjerta i Prattaren lott ~~skalden~~
 tanke så att dessa för det
 herrligaste sätt sammansmält
 så kan man göra Prattaren
 till en verklig andakts eller
 psalmbok, och förbise de fel
 (hät och heta mot fienderne T. etc.)
 som oroad tron när man
 ansåg Gud som författare, och som
 tog hela den ortodoxa spetsföndig
 heta och uttydningens lustar i
 anspråk för att förklaras nöj =

aktigt. Och i själva verket: hvad
skulle dessa lof och bot sånger
hafve för värde om de tänktes
skrifna af den till hvilken
de vända sig med lofet och bönen.

Hvad Mose böcker beträffa så
undrar jag storligen om han gjäf
skrifvet dem. Först af Ögnells skäl
att det talas om Israels Konungar
som aldrig funnos förrän ett par
100 år efter Mosis.

Sedan nämner han sig aldrig i första
personen utan omtalas alltid. Till
hvem lemnade han vidare sina
skrifter då han dog? Dessa böcker
skulle väl omtalats af Josua? Vidare
står Mosis i den 5 boken som bär
hans namn — men intet ett ord
mer antydning omtalas någon som
fortsätte skriften efter Mose död.
Sjelfre lagbuden skref Mosis och dessa
inflickas af hans biograf. Det sägs
aldrig att Mosis skref dessa i boken i
den boken utan i en bok. — Lagarne
af hvilka många äro rätta och

med Jesu ord öfverensstämmande
 andra onda och unt stridande
 mot kristendomens anda, andre
 äro småaktiga och inkränkta
 men de flerta klocka för upp-
 fyllandet af Israels afskifjande
 — dessa lagar och skrifter
 af Mosé och på intet vis af
 Gud mera ingifna än våra
 goda lagar. Gud hade gifvit
 Mosé renare gudsbegrepp större
 tanke kraft och snille deri
 lag Guds ingifvelse. Att Mosé
 ansåg och utgaf dem som ommed-
 bart af Gud, det till höra den
 helens ärodnings sätt — (och kalla J. Testam.)
 Att patriasernas öden m: m:
 y: äro sager utan miss uppfattade
 oklara men sanna berättelser
 derom vittnar Myo Testamentet
 och än mera den sanning som
 mänskliga hjertat alltid gifven
 åt en berättelse; samma strider
 syndor och segrar bodde inom

dem som inom oss - Uppfatt-
ningen har varit vidskräpig och
öfvermålig (som då Gud åt i Memne)
men de bibehålla alltid sin

lärorika mänskliga kraft, och
sitt värde som de enda urkun-
den från det enda folk som
i Tjernas början dyrkade den
sanne Guden skure sig under
fullt runda drag. De äro roten
till de idéer och förhållanden
ur hvilka Jesus framstår som
han bekämpar och anskapar
och ensamt där hafva de ett
oberäkneligt värde -

De store män som framstår
äro besjälade af sann gudsfrukten
profeterna eldade af nit för Gud;
Mosis utgaf lagar som öfver-
stämme med själens djupa
behof, Salomo var inspirerad af
stor vishet David af skaldsgåfvo
och fromhet tillika
Men inte talade Moses i 40 dagar

med Gud personligen. Det var
 istället tankens och hjärtats stilla
 betraktelse öfver det Gud tillkörn
 Glade kan verkligen sitt Gud
 då säger M. Fast: då det
 säger "ingen" hafver någon tid
 sitt Gud. Att Mosé antite
 sken som solen är en skön
 förklaring på den glans som
 en högt ande ger åt en människas
 uppgång.

Om Mosé sjelft beskrifvit sig som
 talande med Gud då har han
 gigit. Men att hans biograf
 med den tids anda som då rådde
 ansåg att han personligen hade
 umgåtts med Gud. Deri ligger
 ingen lögn.

Blott af Biblens ord - utan argu-
menter kan man bevisa kvinnans
rätt till predikambetet. I Gamla
Test: funnos sådane af Gud ingifna
profetissor vilka fritt förkunnad
ordet.

I nya Testament: sägs det: "Så ären
i nu hvarken man eller kvinna
m:m: - utan ett i Kristo. Härmed
upphäfras all köns och ståndsskill-
nad i andliga ting

I samma N: Test: sägs visserligen
Paulus att "kvinnan ligger i försam-
lingen." Detta är ett råd af apostla
men lika litet ett gudomligt bud
som då han förbjuder kvinnorna
att hafva flätat hår - lika
litet som då han råder unga
kvinnor att blifva ogifta för
att bättre tjäna Gud. Och för
Guds uttalande tynt åsidosättes
hon kvinnans naturligaaste pligt.
Härmed menar han att undantag
finnas då Gud bättre tjänas
utan än inom sin naturliga
pligten.

Om en kvinna fått sanningen i förn
 det binnande nätet för Gud sak
 och välfärdig hetsgäfron — är icke
 allt detta ett pund som hon
 y' får nedgräfra i jorden?
 är det mera värt af en kvinna
 att predika dä kraften och
 anden drifva henne än af
 en kvinlig skald att dikta
 af en kvinlig målare att måla.
 Man nekas y' en kvinna att mätta sin kropp-
 ligen hunga, men att stilla sin själs törst det
 får hon inte utan att kallas oqvindig.

Att "potatiserande" kvinnor förtägligen visa blott att
 de hapa dumma äsigta och att de skola lära
 sig att "potatisera" = lifsa i sin tid.

Alla upptäckter och maskiner arbeta
 på att utplåna tid och resor
 och arbetes must tryckande och, samt
 gifva människan tid att ynn
 mera tanke och arbete på
 andens område - till intellektuellt
 arbete söker göra människans
 sinne hägrat för det "andliga"
 i hela dess betydelse. Nu trötter
 detta henne och de musta
 människor känna sig då de
 komma ur prosans värld som
 fisken på land botten.

Sontiga människor kunna kalla
 för jagets martyrer. Egoismen
 sträfvor hos de flesta själar
 att draga ned anden till
 det personliga jagets litenhet; detta
 lyckas hos de ^{många} flesta och en
 flack egoism, en belåten liten-
 het, utmärker dessa. Andra
 äta med ~~små~~ stora andar
 blifva och egoister. Egoismen kallar
 jaget - karaktären, hjertat. Men

anden kufva de i kull. Den
sträfror, den söker, den. Tänker
och striden mellan anden och jagit kan
vara en sådan människa (och droht).

Kristina var bland dem) likna
en fängslad örn. Vingarna
äro fria, men fötterna bundne
— kan pröfvar sine ^{krafter} ~~svaghet~~
taga några vingelag — men
drags till jorden af sin boj.
Örnens olycka är så till
vidt mindre, att han y
sjelf smidt sin boj. Kudja

Krispigaard har rätt i sin jim-
förelse mellan präster och poeter.
Han visar att alla sanna skedd
skulle dö ut om man mättade
1000 befattningar med lön och
avancement och lifva skulle berättas
med skatder som skulle sörja
för poetiska ingifvelser hos massan.
Så sker dock nu med prästerna
mer än han; och han har rätt.

Men presterna kunna dock i
 sköta andra gäster bredvid sin
 egen. Hvarmed skulle de då
 lifa om de ej få taga lön för
 sin predikan? Ej skulle dagliga
 närings omsorg, tiggare hos församling
 böra m:m. öka deras andlighet
 och värdighet? Denna fråga är

Presterna böra medvetet aktigt arbeta på att
 göra sig själva öfverflödiga, de göra det nu
 passivt, emedelt genom sin dålighet, sina laster
 sin ensidighet, dumhet och hårdhet, och därför
 gläds jag då pastorerna ty hvar och en är en påle
 mindre i den gamla förtärd kyrkan (ty
 kyrkan är byggd på pålar för att tids andens flod
 ej skall öfversvämma den.

Jag älskar genomskådligt och
 enkelt i en Karaktär sin
 alla egenskaper komma af
 personens Karaktärens djupa Klarhet
 och af grundhet.

Många personer som anklagas
 för att vara intriganta och
 af illvilja lägga sig i andras
 angelägenheter göra detta istället
 af välvilja (F. te. Nummer 1:12.)

Liksom värmen utvidgar de
 liflösa föremålen så utvidgar
 kärleken själen och hjärtat
 med alla deras goda egenskaper.

Den som har ett högt mål
 kommer högt äfven om han
 skulle någons stanna långt
 borta från målet. Han står
 dock högre än den som
 haft ett lågt mål och lyckats
att nå detta.

Säg y: jag vet y. kvart till hans
 goda grundsatsen gagna så
 kan y efter lifva dem. Du vet
 y huru mycket sämre han
 skulle vara utan grundsatsen.